

Αντί μνημοσύνου εις μνήμην του π. Εμμανουήλ Κοντάκη

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[π. Αντώνιος Λεονταράς, Εφημέριος του Ιερού Ναού Αγ. Παντελεήμονος Αμπελοκήπων Θεσσαλονίκης](#)

Όταν κάποιος φεύγει, συνηθίζουμε να λέμε ότι απεβίωσε, πέθανε, κοιμήθη... Ο καλός φίλος, παπα-Μανώλης Κοντάκης, ας μου επιτραπεί να πω ότι φτερούγισε στον ουρανό!

Ημείς, οι ανάξιοι εργάτες του αμπελώνος, κηρύττομεν διαπρυσίως την ματαιότητα των ανθρωπίνων και ότι «ταύτα πάντα εξηφάνισται» με την επέλευση του θανάτου. Πόσο άραγε το πιστεύουμε αυτό, προσκολλημένοι στα φθαρτά και επίγεια; Για να το πω πιο απλά... ποιοι και κατά πόσο είμαστε ικανοί να κάνουμε τη θεωρία πράξη;

Ο πατήρ διέθετε μνήμη θανάτου... Το να εννοείς, δηλαδή, τον θάνατο στον παρόντα βίο, το να παραδέχεσαι μεν ότι ως άνθρωπος κτιστός και φθαρτός είσαι συζευγμένος μ' αυτόν, αλλά να υπερβαίνεις το φόβο του και να προσδοκείς - με την βεβαιότητα της Αναστάσεως - ζωήν την αιώνιον, ζωήν ατελεύτητον.

Ήξερε καλά ο Εμμανουήλ το ορθώς δοκείν, αλλά - όσο του επέτρεπε η ανθρώπινη ατέλειά του - και το ορθώς πράττειν. Ανάλωσε όλες του τις δυνάμεις ώστε να είναι σύμφωνος και πιστός στα όσα δεσμευόταν στον χειροτονητήριο λόγο του.

Χειροτονητήριοι λόγοι... «...Πως εισελεύσομαι, εγώ ο ανάξιος, ο αμαρτωλός, ο τάλας, ο πένης, στην λαμπρότητα των Αγίων Σου; Πως θα αγγίξω το Άγιο Σώμα Σου; Πως θα ιεουργήσω με τα ανάξια χέρια μου τα Άγια Μυστήριά Σου; Φρίττω και τρέμω, σήμερα, την ημέρα της προσωπικής μου Πεντηκοστής!» Αυτά συνήθως δεν ακούγονται στις χειροτονίες, κάθε βαθμού της ιερωσύνης;

Επιλήσμονες οι περισσότεροι - με «σημαιοφόρο» τους τον γράφοντα - των ιερών όρκων και δεσμεύσεων! Στην πορεία πολλά αλλάζουν... Το αίσθημα της αναξιότητας φεύγει και δίνει τη θέση του στην «κακή αλλοίωση»! Όμως, η ιερατική διακονία είναι σταυρός βαρύς! Η άρση του, αβάσταχτη, σε μια ανηφόρα σχεδόν ίδια μ' αυτήν του Γολγοθά!

Ο πατήρ είχε πλήρη επίγνωση των αμετρήτων δυσκολιών, πειρασμών και θλίψεων του ιερατικού βίου, αλλά δεν πτοήθηκε, όσο κι αν οι αναπόφευκτες δυσκολίες, οι εκ του πονηρού εκπορευόμενες – όπως για όλους μας – τον έκαναν αρκετές φορές να λυγίσει, αλλά χωρίς να καταπέσει, χωρίς να εγκαταλείψει τον καλό αγώνα που αγωνιζόταν!

Σημαντικά πράγματα, το υψηλό φρόνημα, η βεβαία πίστη και η αγάπη προς το Θεό... Εξίσου σημαντική και η θυσιαστική αγάπη προς τον άνθρωπο... «Ο ποιμήν ο καλός την ψυχήν αυτού τίθησιν υπέρ των προβάτων» (Ιω. ι', 11). Ποιμήν καλός ήταν ο πατήρ Εμμανουήλ Κοντάκης. Άοκνος, ακάματος, ανύστακτος ποιμήν του ποιμνίου του. Θα τολμήσω να πω – ελπίζοντας να μην παρεξηγηθώ και προσπαθώντας να είμαι όσο το δυνατόν πιο ανεπηρέαστος από την αγάπη, την εκτίμηση, αλλά και τον θαυμασμό μου προς αυτόν – ότι ήταν υποδειγματικός! Για μένα, πρότυπο!

Φιλακόλουθος, άριστος λειτουργός και άριστος γνώστης του εκκλησιαστικού τυπικού! Για την όποια απορία μας σε θέματα τυπικού, δεν είμαστε λίγοι αυτοί που τον καλέσαμε στο τηλέφωνο για να μας δώσει τα «φώτα» του! «Ο παπα-Μανώλης σίγουρα ξέρει...» έλεγαν όλοι όσοι προσέτρεχαν στη βοήθεια του.

Εξαιρετικός πνευματικός και εξομολόγος, ταπεινός, δίκαιος, σοφός, καθοδηγούσε πάρα πολλά πνευματικά του παιδιά, φροντίζοντας για την ψυχική τους ωφέλεια και το πνευματικό τους συμφέρον, εκεί στον Ιερό Ναό του Αγίου Αθανασίου Παλαιοκάστρου, στην Ιερά Μητρόπολη Νεαπόλεως και Σταυρουπόλεως.

Οικογενειάρχης; Πατέρας; Σύζυγος; Άριστος! Μικροπαντρεμένος κι από νωρίς πατέρας, αλλά και παππούς, παρά την μικρή ηλικία του!

Δεν θα πω περισσότερα για τις αρετές του... Τον ακούω ήδη να με μαλώνει!

Μόνο κάτι τελευταίο...

Μας ένωνε, εκτός των άλλων, η αγάπη για την Κρήτη και τη μουσική της... Για τον Σκορδαλό, που και οι δύο υπεραγαπούσαμε, θαυμάζαμε και τον θεωρούσαμε ως τον καλύτερο λυράρη του κόσμου, τον λυράρη της καρδιάς! Αλλά και για τον Κλάδο, το μεγάλο δεξιοτέχνη, τον άλλο μεγάλο και πρόωρα χαμένο Ροδινό, τον μεγάλο δάσκαλο Μουντάκη και τον Αρχάγγελο της Κρήτης, τον Ψαρονίκο Ξυλούρη...

Την αγαπούσε πολύ την Κρήτη του, ο πατήρ... Τα περισσότερα χρόνια του τα έζησε εδώ, στην Άγια Γη της Μακεδονίας. Δύο καρδιές! Μια εδώ και μια στην αγαπημένη του Κρήτη...

Φίλε κι αδελφέ Εμμανουήλ, καλέ μου πάτερ, αφιερώνω στη μνήμη σου μια μαντινάδα, εγώ που δεν είμαι Κρητικός, αλλά θα ήθελα τόσο πολύ να ήμουν...

Δεν πρόλαβες του Σκορδαλού τραγούδια να μου δώσεις
και ρεθεμνιώτικα συρτά να μου αφιερώσεις...

Αλλά τα σχέδια του Θεού κανείς δεν τα κατέει
στον ουρανό σε ήθελε, μα επά ο κόσμος κλαίει...

Αιωνία σου η μνήμη αξιομακάριστε και αείμνηστε αδελφέ και πάτερ, καλό
Παράδεισο να έχεις...

<https://bit.ly/3tNpltp>